

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 19.840 van 3 december 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 september 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S.-M. MANESSE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Kameroens staatsburger van Bangwa-origine te zijn afkomstig van Le Woh, South West province. U bent kapster van beroep. U huwde in 1992 op traditionele wijze met (A. M.). U hebt drie kinderen met (M.), die momenteel bij zijn moeder in Lewoh verblijven. Uw man was vaak dronken en u werd door hem geslagen. U vluchtte twee maal naar zijn ouders in Lewoh, die de situatie met uw man bespraken. Uw man verbeterde zijn gedrag, maar herviel daarna. Eind december 2007 besloot u uw man te verlaten en u vluchtte van Yaoundé naar Bertoua bij uw moeder. U opende een kapsalon in Bertoua en u werd verliefd op (F. D.). Begin februari 2008 ging u bij hem inwonen. Uw vriend was jaloez en begon vaak een discussie voor iets onbelangrijk. Op 4 juni 2008 ging u bij uw moeder op bezoek en kwam u wat laat terug thuis. Uw vriend wilde de deur niet voor u openen en begon u uit te schelden. Hij gooide uw spullen naar buiten. U verzamelde uw spullen en u ging bij een klant (M.) aankloppen om er te mogen overnachten. De volgende dag op 5 juni 2008 kreeg u een telefoontje van uw vriendin (V.) met de melding dat het huis van (F. D.) was afgebrand. (V.) vertelde dat het huis van uw moeder ook in brand was gestoken, omdat er werd gedacht dat u daar verbleef.

U werd gezocht door mensen van de wijk Bamvelle. U vertrok naar uw neef in Yaoundé en vertelde hem uw situatie. Uw neef bracht u in contact met een vrouw. De vrouw maakte foto's van u en meldde dat u naar haar diende te komen op 18 juni 2008 op de luchthaven. U hebt Kameroen per vliegtuig verlaten op 18 juni 2008 en op 19 juni 2008 in België asiel gevraagd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten nadat de huizen van uw vriend en uw moeder zijn afgebrand, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde vluchtaanleiding, namelijk dat u door de bevolking en de politie gezocht werd naar aanleiding van de brand en overlijden van (F. D.) (zie gehoor CGVS, p.6 en p.8), gemeenrechtelijke feiten betreffen. Het door u aangehaalde vluchtmotief valt als dusdanig niet onder de criteria van de Vluchtelingenconventie van Genève.

Daarbij dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk maakt waarom u niet bij de Kameroense autoriteiten terecht kon of zou kunnen rekenen op een eerlijk proces. U verklaart niets te weten over de brand in het huis van (F. D.) en onschuldig te zijn (zie gehoor CGVS, p.6 en p.8). U blijkt niet te weten vanwaar de beschuldiging tegenover u komt. U liet na om bij de politie te gaan uitleggen dat u er niet bij betrokken was (zie gehoor CGVS, p.7). Uw verklaring dat u bang was en u vreesde te zullen worden opgepakt, komt weinig aannemelijk over, temeer daar uw eigen moeder betrokken was bij de incidenten en u zelf geïnterviewd werd door de bevolking. Wanneer u opnieuw wordt gevraagd; 'kan u het niet uitleggen', antwoordt u dat u het niet wist, dat uw vriendin u zei dat de situatie gevaarlijk is en dat u wordt gezocht (zie gehoor CGVS, p.6). Uw verklaring dat de agenten kunnen worden omgekocht en zo zelfs een onschuldige kan worden opgesloten, is geen afdoende verklaring waarom u niet probeerde om uitleg te krijgen over de incidenten of om bescherming te zoeken. Nochtans kan verwacht worden dat u eerst alle mogelijke oplossingen en beschermingsmogelijkheden zou nagaan en overwegen vooraleer u uw land van herkomst besluit te verlaten en u internationale bescherming zoekt.

Hierbij dient te worden opgemerkt dat het eveneens merkwaardig is dat u niet weet of uw moeder melding maakte bij de politie, noch dat u enig nieuws heeft over het onderzoek naar de incidenten (zie gehoor CGVS, p.7). U stelt dat uw vriendin (V.) u niets over het onderzoek verteld heeft en u voegt kort toe dat ze schreef dat ze het zou proberen te onderzoeken. Nochtans kan verwacht worden dat u uw thuisbasis contacteert om te vernemen hoe uw eventuele problemen geëvolueerd zijn.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat u geen elementen aanbrengt waarom u niet op een eerlijk proces zou kunnen rekenen. U verklaart zelf 'ik weet er niets van' (zie gehoor CGVS, p.8). Uw verklaringen bevatten verder geen objectieve elementen die aantonen dat u niet zou kunnen rekenen op een normale rechtsgang of een eerlijk proces, als het al zover zou komen. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat uw verklaring dat u overal in het hele land kan gevonden worden door de Bamvelle-mensen (zie gehoor CGVS, p.7) is gebaseerd op veronderstellingen en vermoedens waarvoor u geen concrete elementen aanbrengt.

Verder dient te worden opgemerkt dat de problemen die u had met uw man (M. A.) van familiale en private aard zijn en als dusdanig niet onder de criteria van de Vluchtelingenconventie van Genève vallen. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u geen problemen meer kende met (M.) nadat u hem had verlaten (zie gehoor CGVS, p.5) en u haalt die problemen met uw voormalige man zelfs niet aan wanneer gevraagd wordt naar uw actuele vrees bij terugkeer (zie gehoor CGVS, p.8).

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden

van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

De door u neergelegde documenten wijzigen hetgeen hiervoor uiteengezet werd niet. De mails met uw vriendin (V.) (dd.26.7.2008 en 23.8.2008) betreffen persoonlijke briefwisseling die geen objectieve aanwijzing zijn van de door u beweerde vrees. Het krantenartikel "Man 'Burns' in Own Room" in *The Post Online* dd.9.6.2008 betreft de brand in het huis van (F. D.), maar maakt geen melding van uw naam. Bovendien bevatten deze documenten geen elementen die bovenstaande motivering kunnen wijzigen. U bent ten slotte niet in het bezit van enig reis- of identiteitsdocument dat uw identiteit of reisweg zou kunnen bewijzen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1. Verzoekster voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve akten, van hoofdstuk II van Titel II, onder andere de artikelen 48, 49, 52 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 en het protocol van 31 januari 1967, van het evenredigheidsbeginsel en de goede administratie. De bestreden beslissing zou tevens een duidelijke beoordelingsfout inhouden.

Verzoekster geeft een algemene uiteenzetting omtrent de motiveringsplicht en besluit dat de bestreden beslissing, gelet op de inadequate motivatie, de substantiële formaliteit niet eerbiedigt.

Zij wijst er tevens op dat de verklaringen van een kandidaat-vluchteling een voldoende bewijs kunnen zijn voor de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling, voor zover zij plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn en stelt dat de onwaarschijnlijkheid van een asielrelaas niet enkel mag afgeleid zijn van vage verklaringen maar eveneens van de tegenstrijdigheden en incoherenties in diens verhaal. Verzoekster stelt dat zij een coherent en pertinent relaas heeft weergegeven. De bestreden beslissing zou een schending uitmaken van het algemeen principe van administratief recht "*audi alteram partem*".

Zij wenst te benadrukken dat haar echtgenoot, met wie zij drie kinderen heeft, inspecteur is bij de nationale Kameroense politie. Hij zou verslaafd zijn aan alcohol, hetgeen hem agressief en intolerant maakt, wat resulteert in fysieke aanvallen, zowel ten aanzien van verzoekster als hun kinderen. Zij betoogt dat deze feiten nooit ernstig genomen werden, niettegenstaande de talrijke klachten die zij zowel bij politie als rijkswacht zou hebben neergelegd. De autoriteiten zouden nooit gevolg gegeven hebben aan hun vraag om bescherming omwille van de functie van verzoeksters echtgenoot bij de politie, die hem onschendbaar maakt ten opzichte van

elke vervolging. Derhalve was verzoekster verplicht om met haar kinderen uit Yaoundé te vluchten en zich in Bertoua te vestigen.

Verzoekster voert aan dat haar echtgenoot thans opschept over het feit dat hij de oorzaak was van de brand die het leven kostte aan verzoeksters minnaar, zonder te worden lastiggevallen door de autoriteiten die met het onderzoek belast zijn. Dit toont volgens haar de duurzaamheid aan van de bescherming waarvan haar echtgenoot geniet, hetgeen hem aanzet zonder scrupules zijn criminele activiteiten verder te zetten.

De tekortkomingen van de Kameroense autoriteiten maken een schending uit van artikel 1 van de Conventie van Genève en wettigen verzoeksters vrees voor vervolging.

3.2. De Raad merkt op dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Verzoekster geeft niet aan op welke wijze artikel 52 van de voormelde wet van 15 december 1980 en de hoorplicht door de bestreden beslissing zouden geschonden worden, zodat dit onderdeel van het middel niet dienstig wordt aangevoerd.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Verzoekster brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De Raad stelt vast dat verzoekster geen begin van bewijs bijbrengt omtrent haar identiteit en reisweg, hetgeen een negatieve indicatie inhoudt voor haar geloofwaardigheid.

Verweerder merkt terecht op dat verzoeksters betoog omtrent de functie van haar echtgenoot bij de Kameroense politie, ten gevolge waarvan er geen gehoor zou worden gegeven aan haar vraag om bescherming, ondanks de talrijke klachten die ze zou ingediend hebben bij de politie van Yaoundé, feitelijke grondslag mist en niet overeenstemt met haar eerdere verklaringen, waardoor de bestreden motivering omtrent het feit dat verzoekster niet aannemelijk maakt waarom zij geen beroep zou kunnen doen op de Kameroense autoriteiten staande blijft. Verzoekster gaf immers tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS) aan dat haar echtgenoot kippen koopt en verkoopt als beroep (administratief dossier, stuk 4, p.3), waardoor zij haar echtgenoot thans een geheel ander profiel toemeet, hetgeen geen steun vindt in het administratief dossier en waarvan zij bovendien geen begin van bewijs bijbrengt.

Verder dient te worden vastgesteld dat verzoekster nooit eerder melding heeft gemaakt van het feit dat zij meermaals klacht zou hebben ingediend bij de autoriteiten ten aanzien van haar echtgenoot.

Zij verklaarde weliswaar dat haar echtgenoot hard was tegenover de kinderen, maar stelde uitdrukkelijk dat hij hen niet sloeg (*Ibid.*, p.4). Dat hij zowel ten aanzien van verzoekster als hun kinderen agressief was en hen fysiek zou aangevallen hebben, valt bovendien moeilijk te rijmen met verzoeksters verklaring dat zij de kinderen bij haar echtgenoot achterliet toen zij dit geweld ontvluchtte en naar haar moeder terugkeerde (*Ibid.*, p.5). In het verzoekschrift wordt overigens, in strijd met het voorgaande, verklaard dat zij samen met haar kinderen uit Yaoundé vluchtte en zij zich in Bertoua gingen vestigen.

Ook verzoeksters bewering dat haar echtgenoot thans opschept over het feit dat hij aan de oorzaak ligt van de brand in het huis van haar minnaar, waarbij deze laatste gedood werd, vindt geen steun in het administratief dossier aangezien haar tijdens het gehoor op het CGVS

verschillende malen gevraagd werd of zij wist wie de dader kon zijn, waarop zij telkens aangaf niets te weten over de brand (*Ibid.*, p.6, 8).

Gelet op het bovenstaande dient te worden geconcludeerd dat de door verzoekster aangevoerde argumentatie niet kan worden aangenomen gezien deze geen steun vindt in het administratief dossier. Integendeel, de talrijke incoherenties ten aanzien van verzoeksters eerdere verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van haar relaas op ernstige wijze. Zij slaagt er derhalve geenszins in de bestreden motivering te weerleggen.

Zelfs indien aan verzoeksters voorgehouden problemen enig geloof kan worden gehecht, *quod non*, oordeelt dat de bestreden beslissing terecht dat deze problemen geen nexus vertonen met één van de criteria van de Conventie van Genève aangezien het feit dat zij gezocht zou worden in verband met de branden in het huis van haar minnaar en haar moeder en de dood van haar minnaar van gemeenrechtelijke aard is en de problemen die zij zou gekend hebben met haar echtgenoot van familiale en persoonlijke aard zijn.

In het verzoekschrift worden bovendien geen elementen aangebracht ter weerlegging van de bestreden motivering aangaande de vaststelling dat (i) zij niet naar de politie ging om uit te leggen dat zij niet betrokken was bij de branden en het overlijden van F. en evenmin trachtte uitleg te verkrijgen nadat zij van haar vriendin vernam dat ze gezocht werd (ii) verzoekster niet kon aangeven of haar moeder al dan niet klacht indiende bij de politie na de brand in haar huis en zich evenmin informeerde omtrent de evolutie van de situatie (iii) zij niet aannemelijk maakt waarom zij geen recht zou hebben op een eerlijk proces (iv) verzoeksters vrees in het hele land gezocht te zullen worden door inwoners van Bamville louter gebaseerd is op veronderstellingen en vermoedens (v) zij geen ernstige pogingen ondernomen heeft teneinde zich te informeren over de situatie, alvorens het land te ontvluchten. De motivering van de bestreden beslissing, welke pertinent is en steun vindt in het administratief dossier, blijft aldus onverminderd overeind.

De aangevoerde schending van de motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Een schending van het evenredigheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing blijkens het voormelde geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301; RvS 18 april 1997, nr. 65.919).

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een geponde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingenrechtelijke zin.

4.1. Verzoekster voert de schending aan van de artikelen 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en stelt dat de bestreden beslissing nalaat de redenen te vermelden waarom zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Zij betoogt dat ze in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een onmenselijke en vernederende behandeling riskeert vanwege de Kameroense autoriteiten en er geen bescherming kan verzekerd worden.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekster haar vraag om subsidiaire bescherming op geen andere elementen baseert dan deze welke de grondslag vormen van haar asielaas. De vastgestelde ongeloofwaardigheid en het feit dat verzoekster niet aannemelijk maakt waarom zij geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Kameroense autoriteiten (zie sub 3.2) in acht genomen, kan haar de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend, daar er in het dossier evenmin elementen voorhanden zijn die in hoofde van verzoekster wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Een schending van artikel 62 van voornoemde wet kan niet worden aangenomen, waarbij dienstig kan verwezen worden naar de uiteenzetting hieromtrent sub 3.2.

